

TUK! TUK! TUK! Kažkas garsiai pabeldė į Tulio namų duris.

– Turbūt čia pas mane, – sumurmėjo marmis ir tingiai nušlepsėjo prie durų.

– Tuli, einam į lauką! – vos jam pravėrus duris sušuko draugai.

– Šiąnakt mėnulio užtemimas, – ragino Aga.

– Bus stebuklinga! – viliojo Liu.

Tulis pakėlė žvilgsnį į dangų – tamsų, gilų, kerintį ir viliojantį žadėtu reginiu. Akimirka atrodė, kad kažkas jo širdyje krustelėjo. Bet...

– Mhh... gal kitą kartą, – sumykė jis ir lėtai užvėrė duris, palikdamas už jų draugus.

– Kas jam darosi? – tyliai paklausė Aga. – Gal... pyksta? O gal rado kitų – įdomesnių – draugų?
– Aha, naujas Tulio **DRAUGAS –
TELEVIZORIUS**, – suburbėjo Olis, kreivai šyptelėdamas, bet akyse buvo ne pašaipą, o nerimas.

Per praeitą gimtadienį Tuliš dovanų gavo televizorių. Ir... pasijuto patekęs į kitą pasaulį. Spalvingą, greitą, visada įdomų. Taip įsitraukė, kad net nepastebėjo, kaip nutolo nuo draugų.

